

tioner. Naar man endelig vil sige, at Aftenskolerne burde have været repræsenterede, vil jeg dog tilføje, at der netop blandt Udvalgets Medlemmer findes en Mand, nemlig Konsul Kaalund i Kolding, der mest af alle har arbejdet for Aftenskolerne, saa han er vel bedst egnet til, naar overhovedet nogen Repræsentant skulde være til Stede, da at være det. Dernæst bemærker det ærede Medlem, at der burde have været Repræsentanter for de private Handelskoler her i København, som have Helaarskursus. Det er vel egentlig nærmest dette, det ærede Medlem tænker paa, og den overordentlig store Interesse — det er gentagne Gange fremhævet —, som ligger her, der burde varetages, og som man til Dels bebrejder Handelsministeren, at han ikke har varetaget. For at komme til en Undersøgelse af, hvad denne Interesse virkelig repræsenterer, er der gennem Handelsministeriet rettet Forespørgsel til disse Skoler. Vi have faaet Besvarelser derfra, og de lyde mærkeligt nok saaledes, at af samtlige de Handelsskoler, der ere i København, repræsentere af det samlede Elevantal Helaarskursus kun 4 pCt., Halvaarskursus 19 $\frac{1}{2}$ pCt., Kursus paa kortere Tid 32 pCt. og Kursus i enkelte Fag 45 pCt. Naar jeg nærmere ser paa de 4 pCt., repræsenterer de i de 5 Skoler et gennemsnitligt aarligt Antal af 55 Elever; altsaa gennemsnitlig 11 Elever pr. Skole. Naar man til Sammenligning vil se, hvad de andre Dagskoler betyder, vil man se, at Købmandskolens Dagskole har ca. 150 Elever aarlig og Provinsdagskolerne aarlig for Tiden 444 Elever. De ville altsaa se, at i Virkeligheden betyder det Antal, der er Tale om her, et rent Minimum i Sammenligning med de andre. Men selvfølgelig: de have deres Ret, og den skulle de ogsaa have: Men jeg synes ikke, man i og for sig kan bebrejde Ministeriet, hvor der er Tale om saa vigtige Spørgsmaal som Dagskolen, hvor saa store Interesser staa paa Spil, og hvor det gælder om at bevare de Skolers Interesser, der have det store Antal Elever, at disse Skoler faa Lov til at forme deres Skoleplan, medens de andre, hvis de ønske det, kunne træde til bagefter.

Udvalgsbetænkningen, der i øvrigt efter Ønske skal blive tilstillet Rigsdagens Medlemmer, blev, efter at den var udfærdiget, tilstillet de forskellige Skoler, der have Statsunderstøttelse, og de bleve anmodede om at erklære sig, om de vilde tiltræde denne Læseplan og i saa Tilfælde, med hvilket Varsel de mente at kunne gøre det; thi man kan ikke forlange, at de pludselig

skulde springe over i en anden Læseplan, de maatte have en vis Frist til at arbejde sig ind under den. En saadan er givet dem, og lige i den seneste Tid ere de sidste Besvarelser komne ind, hvorefter de mene at kunne tiltræde den, nogle allerede den 1. Maj 1912, men Flertallet den 1. November 1912. Før mene de ikke at kunne gaa over dertil, idet de maa have forskellige Forhold ordnede — det spiller i og for sig heller ikke nogen Rolle —, men naar de have faaet dem ordnede, vil den af Udvalget foreslaaede Skoleplan blive tilstillet ogsaa de private Skoler, og de ville selvfølgelig saa have Adgang til at indtræde og søge Statsunderstøttelse, naar de ville underkaste sig Læseplanen, og naar de i øvrigt ville opfylde de Bestemmelser, der gælde for alle Dagskolerne ifølge et Cirkulære af 26. Oktober 1909. Dette Cirkulære giver de nærmere Bestemmelser derfor, det har hidtil kun været gældende for Provinserne, men foreløbig maa det ogsaa gælde for København.

Jeg skal derefter gøre et Par Bemærkninger til det ærede Medlem fra Lejre (A. O. Rasmussen). Der blev fra denne Tale rettet det Spørgsmaal til Indenrigsministeren, hvorledes det stod til med Læbæltespørgsmaalet, men da Læbæltespørgsmaalet sorterer under Handelsministeriet, skal jeg tillade mig at gøre et Par Bemærkninger i den Anledning. Jeg vil da først gøre den Bemærkning, at jeg personlig har den Opfattelse, at det for Handelsstanden vil være absolut heldigst, om man kan faa Læbæltet ophævet, og som ganske naturlig Følge deraf har jeg henvendt mig til Handelsstandens Fællesrepræsentationer og spurgt dem om deres Standpunkt til Læbæltet. Men der er indenfor Handelsstanden saa megen Uenighed om Spørgsmaalet, at jeg ikke har kunnet faa tilstrækkelig Støtte fra Organisationerne til, at jeg turde tænke paa at fremkomme med Lovforslag i den Henseende. Naar man ikke kan gøre dette, er der kun det ene tilbage, at Kommunalbestyrelserne i de enkelte Byer maa tage Bestemmelse om, hvorvidt vedkommende By vil have Læbælte eller ikke. Paa Grund af de Oplysninger, vi have indsamlet, og foranlediget ved Udtalelser fra Fællesrepræsentationen fik jeg Lyst til at se, hvordan det egentlig stiller sig med Forholdet paa de Steder, hvor Læbæltet er ophævet. Det er et saa vigtigt Spørgsmaal for Handelsstanden, at det vilde være af stor Interesse at komme til et faktisk Resultat med Hensyn til, hvordan Ophævelsen af Læbæltet virker.